

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1452/2022
26.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Драгане Бољевић, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Александар Куљак, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Никодије Стојановић – Татко“ из Прокупља, ради поништаја анекса уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против решења о трошковима парничног поступка садржаног у пресуди Апелационог суда у Нишу Гж1 3217/2018 од 19.02.2020. године, на седници већа одржаној 26.05.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље, изјављеној као изузетно дозвољеној против решења о трошковима парничног поступка садржаног у ставу другом изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3217/2018 од 19.02.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против решења о трошковима парничног поступка садржаног у ставу другом изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3217/2018 од 19.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 728/2017 од 21.03.2018. године, исправљеном решењем истог суда од 11.10.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је понишен анекс уговора о раду број .. од 25.08.2017. године и тужена обавезана да распореди тужиљу на рад у матичну школу у Прокупљу. Ставом другим изреке, поништена је одлука тужене бр. .. од 24.08.2017. године о распоређивању радника. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да накнади тужиљи трошкове парничног поступка у износу од 61.500,00 динара.

Одлучујући о жалби тужене, Апелациони суд у Нишу је, пресудом Гж1 3217/2018 од 19.02.2020. године, одбио жалбу тужене и потврдио означену првостепену пресуду у ставовима првом и другом изреке, а преиначио ју је у погледу одлуке о трошковима поступка тако што је одбио захтев за накнаду трошкова првостепеног поступка преко износа од 30.500,00 динара.

Против правноснажног решења о трошковима парничног поступка садржаног у ставу другом изреке првостепене пресуде тужена је изјавила ревизију позивајући се на одредбе чланова 403. и 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Ово из разлога што се ревизијом побија одлука о трошковима поступка, чији се обрачун врши у свакој парници појединачно на основу одговарајућих одредаба Закона о парничном поступку и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, према успеху странке у спору, тако да спорно правно питање није од општег интереса, већ је везано за конкретно чињенично стање и решење спорног односа странака. Из наведених разлога, пресуда Врховног касационог суда Рев2 1688/2015 од 16.06.2016. године, коју је тужена приложила како би поткрепила своје тврдње о неуједначеној судској пракси, није од значаја, јер не доказује различито поступање судова у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, као што је конкретна, тако да не постоји потреба за новим ни уједначеним тумачењем права, па је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 420. у вези са чланом 28. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Одредбом члана 28. ЗПП прописано је да се, кад је за утврђивање стварне надлежности, састава суда, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима превиђеним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима само вредност главног захтева (став 1) и да се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни захтев (став 2).

Из разлога што су потраживање накнаде трошкова поступка не чини главни захтев, већ споредно потраживање, без утицаја је то што је другостепени суд, поступајући по жалби тужене, преиначио првостепену пресуду у делу којим је одлучено о трошковима првостепеног поступка, јер се у тој ситуацији не примењује одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се тужила позива у ревизији.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом чл. 404. и 413, у вези члана 420. ст. 1. и 6. ЗПП, одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић